ההגדה לבית דנוך

(המשך מעמוד 57)
לא התגעגע להוריו ולמישפחתו. הוא הצ־טיין בשיעורי־הספורט והתקשר מאד ל־מדריך גד גוטמן.

יום אחד בא אליו גד ובידו עיתון. היה זה בשלהי תקופת־המנדאט, ובעיתון דווח על רצח. הרוצח היה בר־כוכבא, אחיו האהוב של ישראל.

רצח בית־המרחץ

בר־כוכבא היה כבר גבר צעיר, כבן 20. הוא עסק במלאכה המסורתית, ופתח לו איטליז בשוק, ליד אביו ודודו. הוא נשא אשה והוליד בן.

בכל יום ששי היה הולך לבית־המירחץ, להסיר את כתמי־הדם וריח־הבשר של כל ימות השבוע. ביום שישי אחד בא, כדרכו, לבית־המירחץ, אלא שאיחר במיק־צת. הבלן, שהיה ידידו, סירב לתת לו להי־כנס, והתפתחה קטטה ידידותית בין ה־שניים. אחיו הצעיר של הבלן, נער בן 15, התנפל על בר־כוכבא מאחוריו בסכין שלופה, ופצע אותו באופן חמור ברגלו ובגבו.

בר־כוכבא נלקח לבית־החולים, והרופאים הציעו ניתוח, כדי לאחות שריד ברגלו, שנקרע בדקירה.

בר־כוכבא לא הסכים לניתוח, מחשש שהבריטים, הזוכרים את מילחמותיו נגדם, רוצים לכרות את רגלו. כתוצאה מכך נשאר נכה כל ימיו, וגרר את כף רגלו.

בין המישפחות נערכה סולחה אחרי שכוכבא יצא מבית־החולים. אולם המ־רירות נשארה בליבו, והוא ביקש שבני־המישפחה לא יעברו ליד חנותו, ולא יגרו את יצריו.

יום אחד עבר הבלן על אופנועו לפני חנוכו של בר־כוכבא. הריב התלקח מח־דש, והפעם מצאה סכין־הקצבים של דנוך את דרכו לליבו של הבלן. בבית־המישפט הורשע דנוך ברצח. גזר־הדין: מוות בת־ליה.

ישראל עזב מיד את המוסד, כדי לבקר את אחיו. הוא זוכר אותו בבגדיו האדו־מים, בתא הנידונים־למוות. המישפחה היתה באבל, וניסתה להשיג חנינה בכל הדרכים האפשריות. אולם מאמציה לא נשאו פרי. ההזמנה שנתקבלה בביתם היתה לביקור אחרון אצל הנידון למוות.

ישראל זוכר שגם בביקור זה לא הראה כוכבא כל סימני פחד. הוא היה בטוח שייצא בשלום. הוא היה כלוא עם לוחמי־המחתרות, דב גרונר ואחרים, ובתא־המוות היה מנהל עימם מילחמות־יוקרה, עד שה־בריטים נאלצו לכלאו בתא בודד.

לילה לפני ההוצאה־להורג הגיע מיברק לבית האב, כי הנציב העליון המתיק את עונשו של כוכבא, ממוות למאסר־עולם. חגיגה ספונטנית התארגנה בבית. כל ה־אחיות הנשואות הגיעו, והשכנים והידי־דים חברו לשימחה. אפילו האב, הקשוח מכולם, הזיל דימעה.

זמן קצר לאחר מכן קמה מדינת־ישראל. תיקוות המישפחה היתה כי החנינה הכ־ללית תחול גם על כוכבא, אך משום־מה פסחה זו עליו. הוא נשאר יושב בכלא 12 שנה. אשתו התייאשה וביקשה ממנו גט, ולקחה עימה את בנם.

רק המישפחה לא נואשה משיחרורו הק־רוב. וכדי להרחיקו ממקום־הפשע ומה־מישפחה העויינת, עברה מישפחת דנוך לגור בכרם־התימנים. כאן גם פתחו את האיטליז החדש.

גם עם קום המדינה לא הפסיקו הקצבים ממינהגם, לעקוף את החוק ולשחוט שחיטה שחורה. על רקע זה קמו סחטנים, וביקשו דמי לא־יחרץ.

אחד מאלה הגיע גם ליהושע דנוך. למרות שהיה כבר איש קשיש, עדיין היה מוראו ומורא בניו גדול על הכרם. והמריבה שהתפתחה בינו לבין הסחטן נשמעה למרחוק.

באותה הלילה נרצח הסחטן. יהושע דנוך, בנו שימשון וחתנו נעצרו באשמת רצח.

התברר כי מישהו ניתק את הכבלים של חברת החשמל והפסיק את התאורה ב־רחוב, ואז ירה ברובה והרג את הקורבן. בית־המישפט המחוזי זיכה את שימשון וגיסו, אך הרשיע את האב ברצח, וגזר את דינו למוות. היה זה עדיין לפני ביטול עונש־המוות במדינת־ישראל.

מישפחת דנוך היתה אז המישפחה ה־יחידה בישראל ששניים מבניה הורשעו ברצח ונידונו למוות. האב ישב בתא ה־נידונים למוות 13 חודשים, עד שבית־המישפט העליון זיכה אותו. לבית־המישפט לא הוכח כי יהושע הקשיש, בעל העין האחת, יכול היה לכוון רובה ולפגוע בליל חושך במטרה מהלכת.

לפני שמונה שנים נפטר האב, יהושע, והוא בן 67. האח, בר־כוכבא, נפטר מצהבת לפני ארבע שנים. האם, נעמי, חלתה לפני שנים רבות בדלקת־פרקים, והיא שוכבת מרותקת למיטתה ואינה

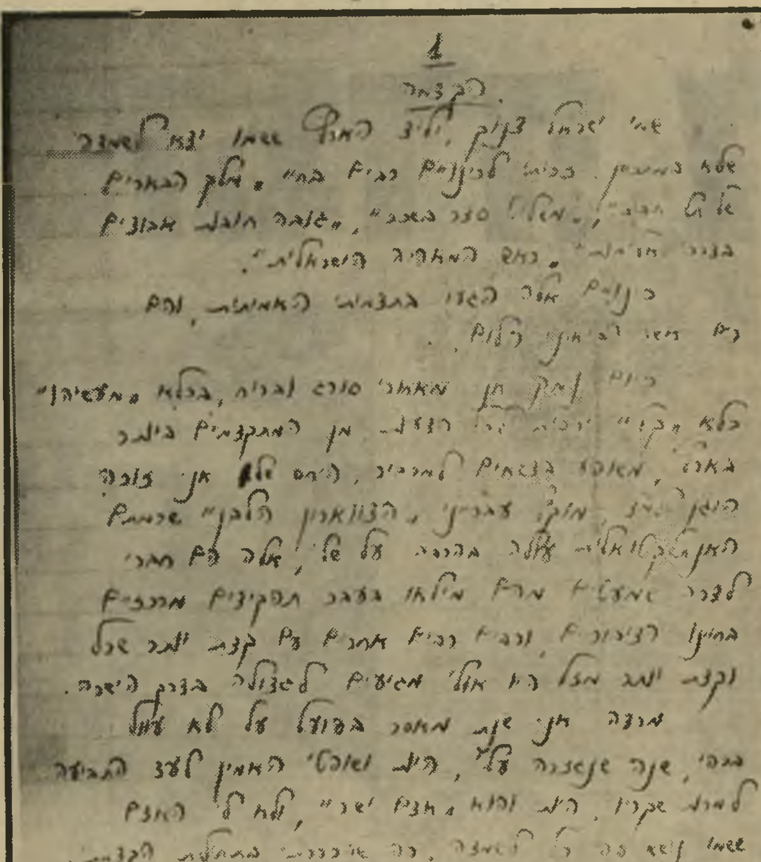

פרק־זיכרונות של ישראל דנוך
„ראש המאפיה בישראל...״

טס. לואיס צ׳יילס - מייקל לונסדייל
- ריצ׳רד קייל
מפיק: אלברט ר. ברוקלי במאי: לואיס גילברט
United Artists A Transamerica Company
שיר הפתיחה מפי שירלי בסי

בכורה ארצית השבוע
קולנוע תל־אביב ת״א אורן — ב״ש
4.30—7.15—9.30

100 עמודים
הופיע הירחון מס׳ 1
למדע בדיוני!
קוסמוס
המבחר של
אסימוב
מיטב יצירות המדע הבדיוני
★ עולם העתיד!
★ דמיון שהפך למציאות!
★ מתח והרפתקאות
הירחון המלהיב ומעורר המחשבה שהינו הכרח לכל אדם מתקדם!
הפצה ראשית: „גד״, בע״מ ת״א
להשיג בכל הדוכנים